

crescens audit. Contra grandines eam tuetur foliorum an-
 plitudo: atque duricia insignes iam colore inter purpure
 as nigraque; medio heliote sapius varianti: et ob id ua-
 rianae a quibusdam appellatae. Praefertur in ijs nigrior:
 utraq; alternis annis fertilis. Sed melior uino cum par-
 tior. Et praecipue duo genera magnitudine acini discer-
 nuntur. Quibus materies plurima: utraq; ollis utilissi-
 ma: folio apio similis. Basilicam dirrhachini celebrat.
 Hispaniae cocolubini uocant. Rarior uia: astus austrosque
 tolerat. Capiti inimica. Copiam larga. Hispani duo ge-
 nera eius faciunt. Vnum oblongo acino altero rotundo:
 nouissimas uindemiant. Quo dulcior cocolubis: hoc me-
 lior. Sed et auster transit in dulcem uetustate: et quae
 dulcis fuit in austeritatem. Tuncq; albanum uinum ami-
 lantur. Tradunt uetere uitijs utilissimum ex ijs potum.
 Albielis sumis arboribus est fertilior: uisula imis. Qua
 obrem circa easdem saepe diuersitate naturae locopletae.
 Inerciculam et nigris appellatere instius sobriam dictis
 ri: inueterato praecipue commendabilem uino: sed uiribus
 innoxiam. Sigdem temulentiam sola non facit. Fertilitas
 commendat caeteras: principemq; heluenatam. Duo eius
 genera. Maior quam quaedam longam: minor quam aram appellat: non
 tam fecunda sed gratiorem haustu. Discernitur folio cir-
 cinato. Vtrum utraq; gracilis. Furcas subdere ijs necessari-
 um: alioquin ubertate sua non tolerat. Maritimo afflatus
 gaudent: rosido odore. Nulla uitiu minus italiae amat
 rara: parua: putrescens in ea. Vnum quoque: quod genuit:
 aestate non exuperans. Nec alia macro solo familiarior.
 Gracinus qui alioquin Cornelium Celsum transcripsit arbi-
 tratur non naturam eius repugnare italiae: sed culturam au-
 de palmites euocatum. Ob id fertilitatem suam absuim: si
 non pinguis soli ubertas lassescentem sustineat. Carbu-

tulari negatur: magna dora: si uerum est: aliquid in uice et ca-
 lo non est uis. Aestu fert spionia: quaedam spinea uocatur. Aut
 nisq; et ibribus pinguis est. Quinimo nebulis una ali-
 tur. Ob id rauentati agro. peculiaris. Aucunculam inter op-
 tie deslor sceteres: et ollis aptissima capani malum scir-
 tula uocatur: alij staculam. Tarracini numisiam nullas ui-
 res proprias habet: sed tota perinde ac solui ualeat. Surren-
 tinis tamen efficacissima testis uesuius tenuis. Ibi enim mir-
 getina et sicilia potissima: quae poepeianam aliam uocant. La-
 tio demum feracis: sicut horconia in capania tamen uilitatis
 cibaria: sed ubertate praecipua. Tolerat et annos maris-
 ma contra omnes ictus firmissima: nigro acino uinis ue-
 rustate rubescentibus.

Item de uitiu generibus.

Ca. iij.

T haecenus publica sunt genera: caetera regionum;

et locorumque: aut ex ijs iter se ipsis mixta. Sigdem
 thuscis peculiaris est uideris: aquae etiam eius

nois florentia. Est optima aretio talpana et eccliam et
 coseminia. Talpana nigra candidum facit mustum. Et eccliam
 fallax: quae quo plus uulit: eo laudabilius fundit. Mirumque
 fecunditate cessat. Coseminia nigra uino minime duran-
 te. Vna maxime post xv. dies quam ulla alia. Minus ferti-
 lis: sed cibaria. Huius folia sicuti labrusca priusquam deci-
 dant: sanguineo colore mutantur. Euenit hoc etiam quibus-
 dam alijs pessimi generis argumeto. Irtiola umbriae me-
 uanatiq; et piceno agro peculiaris est. Amiternino pu-
 mula. Tisdem banania fallax est: amant tamen eam municipij
 uiam Popeij nomine appellat: quibus clusinis copiosior est.
 Municipij et tyburtes appellatere: quibus oleagineis mu-
 per inuenerint a solitudine oliuae. Nouissima haec uind-
 rum ad hoc tempus repta est. Vnaciola soli quaedam noia
 uerunt sabini ac laurenti. Nam gauranas scio a falerno

"HISTORIE NATURALIS"- Plini
 il Vecchio
 (Cinquantina conservata
 nella Biblioteca Comuna-
 le di Montefalco)

Plinio il Vecchio nomina l'
 va IRTIOLA come vitigno tip-
 co del bevanate+, identifi-
 cabile, forse, con l'uua
 Sagrantina.

+ Nel "municipium" romano
 di Mevania era compreso
 anche Montefalco.